

7

Let do Athén, Řecko

Z nějakého naprosto neznámého důvodu trvalo čtyřicet minut dostat se od začátku fronty u gatu na palubu letadla. Becky se pomalu sunula úzkou uličkou k sedadlu 18D a při tom se podívala na hodinky. Zdálo se, že ostatní cestující si dávají záležet na tom, aby svá příruční zavazadla uložili do skříněk nad hlavami. Ulička byla plná vystrčených loktů a tlustých bund stočených do tvaru klobásy. Batohy cestujících byly narané tak, jako by v nich převáželi černého pasažéra, a kabelky byly napěchované tolika věcmi, že to stačilo na přežití apokalypsy. Becky začínala mít pocit, že jeden kufr a taška od Hazel nestačí. Její spolucestující se očividně sbalili pro všechny případy a do každého počasí. Sluneční klobouky. Kšiltovky. Sandály. Sněhule – ano, opravdu... Pláště a kabáty, jedna žena byla dokonce v kostýmu Velmy ze Scooby-Doo. Teď už měl jejich odlet patnáct minut zpoždění. To nebylo dobré. Mezi přistáním v Athénách a odletem na Korfu měla jen čtyřicet minut. Když si let rezervovala, byla z toho trochu na nervy, ale nebyly k dispozici žádné přímé lety, pokud tedy nechtěla

cestovat do East Midlands. Čtyřicet minut se nezdálo dostatečným na výstup z letadla, projití bezpečnostní kontrolou, přemístění se k jiné bráně a nastoupení do dalšího letadla... Předtím, než si letenku zakoupila na internetu, zavolala na zákaznický servis, kde jí oznámili, že čtyřicet minut je minimální doba, kterou povolují pro takovou přepravu, a že je to naprosto v pořádku. Navzdory tomuto ujištění však byla Becky připravena běžet, pokud by bylo potřeba. V žádném případě nechtěla zmeškat přestup a zůstat v Athénách bez předem zmlouvaného hotelového pokoje takto uprostřed letní sezóny. Navíc slíbila paní O'Neillové, že přijede dnes večer. Trochu ji mrzelo, že se vlastně ve skutečnosti ani nesečkají, ale kdyby paní O'Neillová byla v domě, tak by nepotřebovala dům hlídat, že? Právě teď se Becky potřebovala dostat na své sedadlo, posadit se, odpočinout si a v příštích čtyřech hodinách se věnovat sestavování úchvatného menu na večírek v pečovatelském domě. Pokud stále ještě pracovala pro WrapniTo. Pokud ji Megan nevyhodila za to, že odjela na dovolenou bez podepsaného formuláře...

Muž před ní konečně usedl na své místo a ona měla volnou cestu. Zvedla kufr a nesla ho až k osmnácté řadě, přitom se jí taška od Hazel odrážela od opěrek na ruce. Jakmile tam dorazila, našla svoje sedadlo u uličky, zvedla kufr, dala ho do úložného prostoru nad hlavou a pak se zhluboka nadechla. Byla na palubě letadla. Vážně to udělala. Mířila do Řecka.

„S dovolením.“

Ten hlas. Becky otočila hlavu a hleděla přímo do tváře sexy chlápka, který jí v odletové hale zvedl knihu od Hazel. Co dělal v jejím letadle? Za co ji karma tak trestá?

„Ano?“ zeptala se Becky.

„To jste vy,“ řekl muž a vypadal skoro stejně překvapeně jako ona. „Ta dívka s... knížkou od kamarádky.“

„Jak vám můžu pomoci?“ odpověděla Becky. Všimla si, že si sundal bundu a rozeplnul si pár knoflíků od košile. Byl to snad začátek tetování, jež zahlédla na okraji jeho klíční kosti?

„Moje sedadlo,“ odpověděl. „Je támhle. U okna.“

Ne. Ne, to snad není pravda. Co bude dál? Chystala se celá ta parta, která si vzala na paškál její další četbu, vběhnout do uličky a usadit se v řadách před a za ní?

„Toto okno?“ zeptala se Becky bezděčně. Samozřejmě, že to bylo *toto* okno. Proto stál vedle ní a ukazoval na sedadlo o jedno vedle, než seděla ona.

„18F,“ řekl a mávl palubním lístkem.

A teď musela znovu vstát. Becky nohama posunula Hazelinu tašku pod sedadlo před sebou, vstala a uvolnila panu Hezounovi cestu k jeho sedadlu. Místo toho, aby si hned sedl, začal ukládat svoje věci do skříňky nad sedadly. Becky nemohla dělat nic jiného, než se dívat a čekat. Dal si nahoru sako srolované do tvaru klobásy, pak koženou aktovku, která vypadala draze, a nakonec malý černý kufřík. Pokaždé, když se natáhl nahoru, se Becky naskytl pohled na šikmé svaly, které se rýsovaly pod přiléhavou košilí zastrčenou do kalhot. Co se to s ní dělo? Byl to první atraktivní muž, kterého potkala za hranicemi Wiltshiru, a ona na něj zírala, jako by nikdy předtím žádného neviděla. Jasně, když máte pořád ruce v míse s tuňákem a limetkovým čatní – ano, opravdu to byla dobrá kombinace chutí – tak se ne-setkáváte s moc atraktivními muži, na které by se dalo koukat. Ale to neznamená, že by se musela měnit v zuřivého zoufalce dřív, než opustí zemi. Jaké by mohl být znamení zvěrokruhu? Tara říkala, že většina lidí je kompatibilní s Vodnářem.

„Děkuji,“ řekl muž, konečně zavřel skříňku a pohnul se směrem ke svému sedadlu.

Becky ho nechala, aby se posadil, než se sama vrátila na své místo. Prostřední sedadlo bylo stále prázdné. Pravděpodobně se brzy bude muset znovu zvednout, aby uvolnila místo jejich dalšímu spolecestujícímu. Koukla se na hodinky. Uplynulo dalších pět minut. Doufala, že pilot bude schopen dohnat nějaký čas ve vzduchu.

„Takže míříte do Athén,“ pronesl po chvíli muž.

Becky se na něj podívala. Sundával si kožené boty! Sundával si boty! Co se to dělo?! V letadle jste si rozhodně nesundávali boty, pokud jste nepotřebovali utéct po nouzové skluzavce! Bylo to nehygienické. Nevadí, že se nakazíte koronavirem! Kdo by chtěl chytit bradavice? Snad si nechá ponožky...

„Já...“ spustila Becky. Na co že se jí to ptal?

„Athény,“ zopakoval. „Jste ve správném letadle, že ano?“

„Ano,“ odpověděla. „Ale já jsem ve skutečnosti...“ Zarazila se, aby neřekla víc. Hazel i Shelley ji na rozloučenou varovaly před prozrazováním informací cizím lidem.

„Potkáš spoustu lidí, se kterými se budeš chtít bavit jen jednou,“ poradila jí Hazel. „Neříkej jim všechno. Nech si to pro ty, kteří si to zaslouží.“

„Vy už jste někdy byl v Athénách?“ zeptala se. Není lepší způsob, jak se vyhnout mluvení o sobě, než nechat mluvit někoho jiného.

„Ano,“ odpověděl. „Navštěvuji je prakticky každý měsíc.“

Vážně? Zatracená Hazel a Shelley. Začátek první pořádné konverzace, kterou vedla, a ona už pochybovala o pravdivosti každého jeho výroku.

„Páni,“ užasla Becky. „Tak to se vám tu musí opravdu líbit.“